

Jurček v šoli

Jurčka v šolo so vpisali,
lepih naukov mu dali,
kakšen v šoli biti mora,
da ne bo samo pokora
pri učenju, kot doma,
kjer miru nikdar ne da.

Jurček krepke je postave,
za pouk pa trde glave.
To se pravi: bolj lenušček,
a povsod znan potepušček.
Kjer ni treba, tja se vtika,
knjiga le ga malo mika.

Rad s tovariši se brati,
po vrtovih sadje klati,
za vozovi se obeša,
blato vsepovsodi meša,
psičke draži in kriči,
kot da vse za njim gori.

Mnogo črk že drugi znajo
in z računi se igrajo,
Jurček pa le I, U, A
komaj loči in pozna.

Piše pa tako vam Jure
kakor praskale bi kure..

Končno učitelju zadosti
Jurčkovih je teh norosti.
Po pouku ga ustavlja
in prav pridno z njim ponavlja,
kar je do sedaj zamudil
in ker sam se ni potrudil.

Zdaj pa Jurčka nič ne moti,
ko domov hiti po poti
in se vsak lenuščku smeje.
Oče pa mu jih našteje,
da se deček sebi smili
in za dva kriči in cvili.

In ko se pogrezne v spanje,
hude, čudne ima sanje:
Žive črke mu po glavi
skačejo, kot on po travi:
I na čelo mu poskoči,
U se mu ob bradi boči,
O v oči mu zgrda sili,
V vanj z roglji rogovili ...
Čisto prav zdaj črke kliče
in prestrašen se odmiče —
dokler s postelje po tleh
se ne zvrne v sanjah teh ...

